

POESIA

ALDERANTZIZKO

ARROSA

Bitxilorez betetako ibarrean
Amak nire hazia zuen ipini
Eta haren laztan eta hitz goxoen artean
Gutxinaka hasi nintzen hazten.

Lore izan aurretik entzuten nituen txiribitak
Eguzkiari buruz berbaka
Ta azkenik, lore bilakatzean,
Dirdira etengabea zuen urrezko platertxo hori
Aurkitu nuen aurrez aurre.

Eztia bezain gozoa,
Eguzkiaren izpi batek zeharka jo zidan
Eta une hartan ohartu nintzan
Soilik bere pausuak segituz
Zoriona aurkituko nuela
Nire bizitzan.

Ilunabarra etorri zen,
Haren aldean Ilargia,
Ta biek in batera,
Nere desiorik sakonena:
Guztiek Eguzkia miresten zuten moduan
Ni ere mirestea.
Ta nahi horrekin buruan
Nire lore-hostoak murgildu ziren
Gabaren bakardadean.

Laster etorri zen egunsentia
Ta hura bai ustekabe atsegina
Lehen lore arrunta zegoen tokian
Arrosa liluragarria esnatu zenean!

Munduko sentsaziorik atsegina hura,
Arrosak ez zekien zer zen tristura!
Polita, azkarra, umila eta apala;
Basabitxilore guztien ideala!

Halere, eta besteen lilura bezala,
Poz hori ez zen izan
Bizitza osorako gauza.
Azkenean sentitu zen Eguzki, bai,
Baina milioika eguzkiloreren presiopean zegoen
Eguzki asturugaitza.

“Hazi bat baino ez nintzen,
Zuek bilakatu ninduzuen arrosa!

Ta gainera, ez arrosa arrunta...
Baizik eta arantzak bere buruari begira dituen arrosa”

Zion liliak.

“Desio madarikatua!

Eguzki madarikatua!

Behin izan nintzen hazia izatera bueltatu,

Eta inor ohartu gabe

Jarraitu nahi dut egiten nire bizia.”

Eta besterik gabe,

Etorri zen gaua.

Ez ordea ilargia, ezta izarrik ere.

Soilik gaua,

Bere iluntasun isilaren ondoan.

Eta arratsaren erdian,

Beltz bilakatu zen arrosa,

Bere oroitzapenetan itota,

Gertatutakoa inork ulertu barik.